I de fleste tilfælde starter unges kriminalitet med småting. Butikstyveri, cykeltyveri og gennem de sidste årer har vi fået begrebet graffiti ind i vores hverdag. Småting som i de flestes bevidsthed er drengestreger eller ligefremt - ret uskyldigt.
Som eksempel på dette, kan vi betragte graffiti-fænomenet, som hærger de fleste steder. Hvor der f.eks. er en ren husmur til rådighed, starter det med nogle få intetsigende kruseduller, som en ung har anbragt der ved hjælp af en spray-dåse. Det har i dag udviklet sig til den største hærværks-faktor i millionklassen i dagens Danmark. Alene DSB har udgifter på over 35 miil. kr. om året i den anledning.
Og hvad værre er, netop graffiti, som i starten blev betragtet som drengestreger, er i dag med til at sluse unge ind i et hårdt kriminalitetsmiljø, hvor vold og tyverier trives.
I det hele taget kræver udviklingen inden for ungdomskriminalitet konstant opmærksomhed og en erkendelse af, at det ikke kun er én myndighed, politiet, som har ansvar her, men er en fællesopgave mellem myndighederne, og hvor kommunerne nok har den væsentligste opgave.
Det er er min erfaring, at dét er kommunernes personale udmærket klar over, men jeg tvivler i allerhøjeste grad på, at det helt er gået op for nogle af kommunalpolitikere.
Kriminalitetsforebyggelses- og misbrugspolitik:
De er i høj grad, og forståeligt nok, mest optaget af kommunens økonomi og kulturelle liv, men glemmer at udstikke klare og nedskrevne politikker på forebyggelses-området.
Faktisk er der kun mellem 60 og 80 kommuner landet over, som har en klar formuleret
ungdoms- og forebyggelsespolitik, hvilket jeg både finder for ringe og bekymrende.
Det betyder, at personalet ikke ved, hvad deres politikere har af tanker på dette områder.
Det kan jo så være, at det afsløres, at de ingen tanker har om det, hvad jeg dog nægter at tro, i hvert fald hvad Venstres politikere angår.
Forebyggelsen blandt børn og unge i en kommune vil i så fald bliver derefter.
Med i en sådan forebyggelsespolitik hører en formuleret misbrugspolitik. Her tænker jeg naturligvis på alkohol og narkotika, men også doping. Det sidste er et stigende problem. Vi har inden for de sidste par uger bl.a. hørt læger advare om, at unge propper sig med alt muligt dopingsmedicin uden at tænke og vide noget om konsekvensen. Gennem årene har vi vænnet os til at høre, at doping sker inden for

diverse sportsgrene.
Alle tager afstand fra det, men der er et skær af, at det alligevel ikke er så slemt. Men det er det, især, når man taler om børn og unge, som ikke er fuldt udviklede.
Det er derfor, at der skal være en misbrugspolitik i kommunerne. Det betyder nemlig, at politikerne har taget stilling, og at offentligheden er orienteret derom.
Så altså, kære kommunalpolitikere: Tag hjem til jeres kommuner og få sat skik på disse forhold!
Straffe:
Et andet punkt, som jeg vil berøre er straffesystemet. Børn og unge kræver konsekvens og har respekt for, når der afstikkes grænser. Derfor kræver ungdomskriminalitet hurtig retsfølge.
Naturligvis taler jeg ikke for en overreaktion, men et afstemt straffesystem, som, når der er tale om børn og unge, bygger på fornuftigt anvend pædagogik
Har den unge begået en kriminel handling, registreres det på straffeattesten med de vanskeligheder dette giver for den pågældende, når han f.eks. skal søge arbejde.
I dag har mange arbejdsgiver en mani med at begære straffeattest til selv de mindste jobs, hvilket efter min opfattelse er en uskik.
Selv om en ung har begået et par ulovligheder, kan han eller hun være et udmærket aktiv for virksomheden, og arbejdsgiverne skulle i stedet koncentrere sig om en ordentlig samtale med den unge og tydeliggøre, hvordan ordensreglerne er dér i firmaet og konsekvensen, hvis de ikke bliver overholdt.
Men vi kunne f.eks. bruge straffeattesten som en gulerod for den unge, og for min skyld gerne op til 25 år.
Når han eller hun første gang begår et butikstyveri eller en forbrydelse af tilsvarende karakter, skal pågældende have en bøde. Forholdet registreres i kriminalregistret, men kunne undlades på straffeattesten inden for en periode af 1 eller 2 år og glide helt ud, hvis pågældende inden for denne periode ikke begår ny kriminalitet. Gør han til gengæld det, skal det første forhold selvfølgelig også med på straffeattesten.
Fængsling af unge:
Men alligevel sker det, at en ung mand eller kvinde begår handlinger, som kræver fængsling.
Men det bør tilstræbes, at så mange som muligt indgår en ungdomskontrakt eller idømmes samfundstjeneste, så vi undgår, at de unge skal afsone straffe i

fængselsinstitutionerne med mindre forholdet er så groft, at intet andet er muligt.

Afsoning:

Imidlertid har vores samfund en sort plet, når vi taler om afsoning og her gælder det såvel

unge som voksne, der skal afsone.

Sikkerheden i og omkring vores fængsler kan inddeles i tre kateogrier:

1) fangernes sikkerhed
2) personalets sikkerhed
3) og, som en overraskende for nogle: sikkerheden for de borger, som færdes uden for fængslet.

Og her står det sløjt til. Dette skyldes først og fremmest, at livet i fængslerne i dag sker på de indsattes- og ikke personalets præmisser.

Når en person skal afsone en straf, skal han kunne være i sikkerhed i fængslet. Det er simpelthen samfundets forpligtigelse og hører vel til menneskerettighederne. Og det lever Danmark ikke godt nok op til.

Man må tænke på, at mange mennesker, som skal afsone en straf, er ganske almindelige mennesker, som på en eller anden måde er kommet galt af sted. De er hverken hårde eller voldelige, og for dem er det virkelig en straf at stifte bekendskab med fængselsmiljøet, som er råt, og hvor den stærkeste har magten.

I dag er der så få funktionærer på vagt ad gangen, at det nærmest har karakter af room- service for de indsatte. Det siger jeg ikke for at krænke funktionærerne, som jeg har den største respekt for, og som udfører et godt arbejde under vanskelige vilkår. Men den stærkeste har magten og det er ikke funktionærerne.

Hvordan kan man forestille sig, at to funktionærer, hvad enten de er mænd eller kvinder,

kan bestemme noget som helst på en fængselsgang, hvor en 10-15 store og stærke forbrydere har deres celler, og hvor de kun opholder sig undtagelsesvis.

Jeg kender et konkret tilfælde, hvor en ung mand afsoner en straf. Den første dag blev han af medindsatte mødt med krav om, at han pr. dag skulle betale 32 kr i noget de kaldte for "krydderipenge", og da han ikke var hurtig nok, blev beløbet sat op til 72 pr. dag. Enhver kan jo forestille sig hans problemer. Han har nemlig ikke pengene, og han kan jo prøve at undlade at betale.

Så vil han antageligt falde i baderummet eller rende voldsomt ind i en dør eller noget

andet for slet ikke at tale om, at han simpelthen får bank af et par medfanger, mens en tredie holder vagt.

Flugt:

Et andet væsentligt problem for befolkningen er flugt fra fængslerne.

Jeg har for nyligt i TV-Lorry hørt en fængselsinspektør sige, at det skal være muligt for fangerne at flygte, ellers bliver det alt for deprimerende og råt at være fange.

Jamen, hvad med befolkningen. Hvor i alverden er ansvarligheden i en sådan holdning?

Vi ser gang på gang, at flygtende fanger udgør en sikkerhedsrisiko for befolkningen, og at fangerne ofte begår ny alvorlig kriminalitet.

Jeg har personligt oplevet fortvivlelse og angst hos de, som har været udsat for en fanges forbrydelser, når det så er lykkedes ham at flygtet.

Min holdning er, at det ikke skal være muligt at flygte fra et lukket fængsel.

Men jeg ved godt, at fange i fængslerne og fængselsproblemer, som jo hører til samfundets

skyggesider, er et område som nogle politikerne ikke beskæftiger sig meget med.

Det er der især to grunde til: at de vurderer, at det er der ikke mange stemmer i, og at det koster mange penge at ændre.

Skal forholdene ændres, hvad de i høj grad burde, kræver det langt mere personale til stede i fængslerne end der er i dag. Jeg vil tro, at en fordobling af personalet vil være nødvendigt

Vi kan simpelthen ikke være disse helt uacceptable forhold bekendt, og her har vi i høj grad at gøre med retssikkerhed og befolkningens tryghed.

Måske er vi ligefrem nået frem til, at vi bør adskille kriminalforsorgen og et egentligt fængselsvæsen, så man kunne holde bedre styr på tingene.